

duk isten ünnepe, a zsidó Purim, a római Saturnália egyaránt a féktelen vidámság ünnepe volt, melyeknek végén a látszatkirály halállal bűnhődött uralkodásáért, a tömeg pedig visszatért mindennapi elfoglaltságához.

A hétköznapok megtanítottak rá mindannyiunkat: a nevetés, a vidámság, a jókedv gyógyszer. Egy tréfás, vidám szó, mosoly csírájában folythat el ellentéteket, indulatokat, megértőbbé, türelmesebbé, életképesebbé: keresztényibbé tehet minket. Nem szentségtörés, nem vallástalanság, nem erkölcstelenség jele a tréfa, a nevetés Isten közelében; Istennek nem a mi képmutató félelmünkre, nem nevető lázadásunkra van szüksége. Ő természetes vidámságunkban vagy szomorúságunkban leli örömét, az őszinteséget várja tőlünk s azért, mert nekünk van szükségünk erre.

Jézus sirt, nevetnie is kellett, s megtisztító, békét hozó, Istennek tetsző volt az ő nevetése.

Farsang van, „ideje van a nevetésnek“. Nem a dátum és nem a hagyomány okán és ürügyén, lelkünk belső sugallatára nekünk is keresnünk kell „szent Istenét a kacagásnak“, úgy ahogy Ady idézte meg Őt egyik versében: „Arcod haragos fellegekéből / Ismerős nekem. Isten, / Villámok hozták el szememig / S fürdettem gyakran könnyeimben. // Nem láttam még sugaras arcod, / Melyet, hajh, sokan látnak, / Hol vagy, hol vagy és miért kerülsz, / Szent Istene a kacagásnak? // Éhezem, Uram a jókedvet, / Szomjazom nevetésed, / Ilyen hálás, pojácás híved / Soha tán nem is volna Néked. // Egy gyönyörű nagy kacagásban / Harsogjon föl a multam, / Lássam egyszer vidám arcodat / Kacagó, szent sírásba fultan. //“

Bátran és derűsen tekints életedre és keresd azt, akit a költő ilyen szépen tudott hívni! Biztosan megtalárod! Ámen.

„IMHOL VAGYOK ÉN, KÜLDJ EL ENGEMET!“

Ézs 6,8

Nem tehettem meg, hogy a Biblia mellett egy másik könyvet is ne hozzak magammal a szószerke: Jakabos Ödön Indiai útnaplóját tartom kezemben.

Ezelőtt tíz évvel egy kézdivásárhelyi fiatalember valóra váltotta élete álmát: Körösi Csoma Sándor nyomdokain haladva bejárta Indiát. Vállalkozásának jelképes célja: Csomakőrösről, a volt szülőház diófái alól magához vett maréknyi földet „kicserelni“ a darzsilingi temető földjével, amely alatt a nagy nyelvtudós teste örökre megpihent. Úgy járta végig útját, akárcsak elődje; a legnagyobb nélkülözésben és bizonytalanságban. 1972. október 15-én indult útnak s kilenc hónap múlva, 1973. június 30-án, du. 5 órakor Csomakőrösön így zárja naplóját: „Leróttam, amivel adósnak éreztem magam Körösi Csoma Sándor emléke iránt. Én csak ennyit tudtam tenni.“

Nagy élmény ennek a szükséztudásával szinte tüntető írásnak a végigolvasása, s érdekes — nem az adatok, a viszontagságok leküzdésének ezernyi eseménye az, ami megmarad az olvasóban —, sokkal inkább az, ami írójának láthatóan nem volt célja: a küldetést vállaló ember szellemi nagyságának, akaraterejének csodálata. Számomra önkéntelenül Ézsaiást idézte fel ez a vállalkozás és ez a könyv,

s a múlt és a jelen egymásmellettsége, úgy éreztem, mindennél jobban bizonyítja azt, amiről ma beszélni szeretnék: az elhivatásban, a küldetésben és annak vállalásában rejlő isteni ihletés, parancs és emberi önátadás, engedelmesség örök voltát. Tekintsünk hát előbb a múltra.

Két és fél évezreddel ezelőtt egy ifjú betér a jeruzsálemi templomba, nem sejtve, hogy élete fordulópontjához érkezett. Később így írja le az élményt, amelyben része volt: megrendültek az ajtó küszöbei... betelt az Úrnak háza füsttel... suhogni kezdtek az aranyozott szobrok nehéz angyalszárnyai... és a templomot betöltötte Isten szava: „Kit küldjek el és ki megyen el nekünk?“ Ézsaiás, az élmény nagyszerűségétől porba sújtva úgy érzi, égő parázs érintette ajkát, s ő, az elhivatás előérzetétől betöltve, szinte akarata ellenére válaszol: „Ímhol vagyok én, küldj el engemet!“ És akkor meghalt Ézsaiás, az ifjú, az élet szépségeinek hódoló, és megszületett Ézsaiás, a férfi, a jövő felé tekintő próféta. Ettől a perctől fogva a céltalanságot a cél tudása és akarása, a könnyelműséget, a gondtalanságot a gond váltja fel lelkében és életében. Az az örök emberi átalakulás megy végbe benne, mely a próféta lelket kiragadja a közemberek, a mindennapok világából s Isten országának örökkévalóságába emeli át.

A hivatás, a küldetéstudat egyik, talán legszebb leírása Ézsaiás prófétává válása a hasonló bibliai történetek sorából is kiemelkedik szépségével, sejtelmes költőségével s vallomásának mély emberi voltával: „Ímhol vagyok én, küldj el engemet...“ Annyira szép, hogy hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy költészet csupán, a Biblia szép káprázata. Hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy a hasonló élmények és emberek sora lejárt a bibliai időkkel együtt, hogy Isten ma már nem keresi és küldi a maga embereit: Mózeseket, Ámosokat, Jeremiásokat, Jézusokat, Pálokat, akik vállalják azt a küldetést, amelyet Ő felvillant előttünk.

Pedig nem így van ez, s milyen jó, hogy ennek bizonyítására, a mindenkori emberi életben rejlő küldetés lehetőségének és valóságának bemutatására ezen a vasárnapon nem kell messze mennünk: itt van a kezünkben ez a könyv s közöttünk Jakabos Ödön példája. Hogy milyen nagyszerű dologra vállalkozott, azt ma még talán nem is tudjuk felfogni. 1956-ban, amikor érettségizett, osztályában az egyetlen, aki nem folytatta tanulmányait. Nyugtalan, kéreső ember, amíg meg nem érlelődik benne a nagy út gondolata. Családot nem alapít, előgyakorlatként kerékpáron bejárja Kelet-, majd Nyugat-Európa országújtait, nyelveket tanul, levelezőtársakat keres, majd már betegnek nekivág az ismeretlennek.

Amit senki sem akart elhinni, amiben mindenki kételkedett, amiért talán még a hozzá legközelebb állók is megmosolyogták, az 1972-ben valósággá válik: eljut Indiába és bejárja ezt a kontinensnyi országot. Hogy mennyi nehézség árán, azt nem lehet részletezni, de hogy érdemes volt, arról talán valljon ő, azokkal az érzésekkel, melyekkel Körösi Csoma Sándor sirja mellett megállott: „Darzsilingben vagyok. Utam 128. napján elértem a tulajdonképpeni célhoz, a városba, ahol Körösi Csoma Sándort több mint 130 évvel ezelőtt eltemették... Valószínű, hogy az én helyemben sokan egyenesen a Körösi Csoma Sándor síremlékéhez siettek volna. Én nem... Valósággal jólesett eljátszadozni a gondolattal, hogy itt vagyok, földi porai itt vannak nem messzire, és ha akarom, egy nekiszaladással ott lehetek. Ha csak rá gondoltam erre a pillanatra, már a torkomban éreztem a szívem, és fojtogatott a sírás. Nem — ismételtettem magamban —, ma még nem. Nem akartam porosan, szakállasan és fáradtan a síremlékhez menni. Úgy éreztem, nemcsak magam vagyok, sokan állnak mögöttem, tömött soruk Európáig ér, és most mind látnak engem, minden mozdulatom figyelik, és irányítják. Nem lehet ezt megmagyarázni... Reggeli helyett irogattam, aztán megborotválókoztam, rendbe szedtem székely ruhámat, szállásadomtól kerti szerszámokat kértem kölcsön, aztán székely

harisnyám zsebébe a maréknyi csomakörösi földdel... elindultam a temető felé. Nézegettek az emberek, olyan is akadt, aki megkérdezte, milyen országból jöttem, merthogy olyan szép az öltözetem. Időnként előhúztam a zacskó földet, mosolyogva morzsolgattam jobb kezemben, szinte jött, hogy felmutassam, összecsiszítsem az embereket: nézzétek, világlátott föld, Európából... Nemsokára felértem a hegygerincre, elhagytam az utolsó házakat, és szinte abban a pillanatban megláttam alig száz méterre előttem az út szélén a már fényképekről ismert temetőt. Rögtön felismertem a Körösi Csoma síremlékét... Meglehet, sokan furcsának találják a viselkedésem, gyenge embernek tartanak, de be kell vallanom, percekig csak álltam és éreztem, amint könnyeim végigfolynak az arcomon. A közel félévés kilitástalan bolyongás nehézségei, az ijesztő helyzetek miatt sokszor féltem, de soha nem sirtam... most jutott eszembe minden: az átélt veszélyek, éhezés, honvágy, a további bizonytalanság. ...Időnként emberek jöttek az úton, ilyenkor elfordultam és rátámaszkodtam az út baloldalán álló betonkorlátra, ne lássák, hogy sírok. ...A négy virágtartóból maréknyi földet gyűjtöttem, és a helyébe beszórtam az otthonról hozottat. Ennek megvan a helye odahaza. Hiányzik onnan egy marék darzsilingi föld.“ (215—216—218—219 old.).

1979. október 22-én végleg megpihent a vándor Jakabos Ödön is. Nemrég jelent meg útinaplója, melyből, lehet, túl sokat idéztem, s megkérdőjelezhető: lehet-e az ő egyszerű, keresetlen szavait odaállítani Ézsaiás elhivatásának komor pompájú látomása mellé? Úgy érzem nemcsak lehetséges, szükséges is ez az egymás mellé állítás, mert nekünk kortársainak ő tudja a leghitelesebben és legmeggyőzőbben megmagyarázni, mit jelent a küldetésstudat, mit jelent elindulni egy mások által már bejárt és mégis járatlan úton újra és újra a nagyszerűre, a szinte lehetetlenre függesztve tekintetünket. És ugyancsak ő bizonyíthatja, hogy érdemes elindulni, lemondani a köznapi kényelmességről, mert ennél mindig többet jelent a beteljesülés, a megérkezés pillanatában szemünket elborító egyetlen könnycsepp.

Az örök emberi sorsot példázza az ő útja: mindannyiunk kezében egy maréknyi földet adott Isten, az életünket, hogy azzal bejárjunk egy utat és teljesítsünk egy küldetést.

Ilyen út számunkra 400 éves egyházunk múltja. Célként pedig — átmentésre, életre, megszentelésre méltó értékeinek őrzését bizta ránk Isten. Ez az a barázda, melybe születésünkkel minket állított, s amelyben járunk kell a nehézségek, akadályok ellenére, amelyből kitérnünk nem lehet. Nekünk a jézusi evangélium, Istenországa szolgálatának mai országútján kell eljutnunk elődeink, példaképeink követésében a küldetéses emberi élet megéléséhez.

Erre buzdítson minket, ebben a hitben erősítsen meg Jakabos Ödön példadása és könyve. Az elhatározásról, akaratáról, küldetésstudatról, hitről a szónál mindig szebben beszél a tett. Jakabos Ödön búcsúszavait érdemes megjegyeznünk, mert fedezetük van. Vigyük hát magunkkal azokat: „Az úton menni kell. Nem okozhatunk csalódást egymásnak... Tetteimet már nem én irányítom. Sőt úgy érzem, már indulásom óta én csak eszköz voltam, aminek nem szabad elromlania, mert éppen nincs más kéznél, és akkor valami összeomlik. Az nem lehet... Az út végtelen. Fogjuk meg egymás kezét.“ Ámen.

Egyházi Képviseelő Tanács

Az Egyházi Képviseelő Tanács I. negyedévi gyűlését március 22-én tartotta. A tárgysorozat keretében jelentés hangzott el a megelőző ülés óta elnökiileg elintézt fontosabb ügyekről. Bemutatásra került a Missziói, a Gazdasági és a Pénzügyi Bizottság gyűléseinek jegyzőkönyve, a Teológiai Intézet Tanácsának febr. 25-én tartott gyűléséről felvett jegyzőkönyv és a Nyugdíjpénztár Vezető Tanácsának márc. 22-i gyűléséről szóló jegyzőkönyve. Az E. K. Tanács tudomásul vette a Főtanács leiratait és intézkedett azok tárgyában. Megtárgyalta és a Főtanácsnak elfogadásra ajánlja a Teológiai Intézet új Szabályzat-tervezetét. Ezt követően jelentést hallgatott meg a teológiai hallgatók I. félévi lelki neveléséről, a febr. 8—9-én tartott csendes napokról, és határozatot hozott a teológiai hallgatók II. félévi ösztöndíjának és a tanulmányi segélyek tárgyában. Az E. K. Tanács tudomásul vette az 1984. nyarán tartandó III. lelkielőképző megrendezéséről és a május—júniusban a sepsiszentgyörgyi egyházkörben tartandó püspöki vizitációról szóló előterjesztést. Végül jóváhagyta az egyházi központ, a Nyugdíjpénztár, az esperesi hivatalok és az egyházközségek elmúlt évi zárszámadását, vagyonmérlegét és vagyonkimutatását.

Lelkészi értekezletek

Az egyházkörökben az I. évnegyedi lelkeszi értekezleteket márc. 6—9 között tartották Kolozsváron, Marosvásárhelyen, Székelyudvarhelyen és Sepsiszentgyörgyön. A közérdekű értekezleten *Nicolae Ceausescu Románia Szocialista Köztársaság első elnökévé választásának 10. éve* c. előadás hangzott el. A teológiai értekezlet tárgyát dr. Erdő János előadása képezte *Jézus embervolta* címen. Mindkét előadást részletes megbeszélés követte.

A teológiai értekezleten jelentés hangzott az IARF (Unitárius Világszövetség) Leuenbergben (Svájc) 1983. júl. 4—8 között tartott európai teológiai konferenciájáról is, melynek keretében dr. Erdő János *Szekularizmus és vallás, kihívás és felelet* címen tartott előadást. A lelkeszi értekezletek végül időszerű egyházközségi és közgazgatási kérdéseket tárgyaltak meg.

Lelkésznevelés

Az I. félévi vizsgaszesszió a Protestáns Teológiai Intézetben jan. 6—febr. 5 között volt. Hallgatóink megfelelő eredménnyel vizsgáltak.

A *hitelesítő-csendes napokat* febr. 8—9-én tartották meg. Hallgatóinknak előadásokat tartottak: Kovács István h-újfalvi lelkesz „A szabad idő mint az önképzés lehetősége a teológiai hallgató életében”; Fazakas Endre dicsőszenmártoni lelkesz „A teológiai hallgatók lelki közösséggé formálódásának jelentősége a gyülekezet és egyház szolgálatára való felkészülésben”; és Kászoni József h-szenmártoni lelkesz „Az önismeret szerepe a teológiai hallgató életében” címen. Az utolsó nap az Intézet összes hallgatóinak Vetészi László református lelkesz tartott közös jellegű előadást „A gyülekezet és a lelkipásztor társadalmi felelőssége napjainkban” címen. Az előadó lelkeszek reggel és este bibliamagyarázatot tartottak; a csendes napoknak bibliamagyarázattal egybekötött közös záró áhitatát dr. Kovács Lajos püspök tartotta.

A *Protestáns Teológiai Intézet doktori tanfolyamára* felvételi vizsgát tettek márc. 15-én Kovács István h-újfalvi lelkesz a gyakorlati teológia és Szász Ferenc kolozsvár-napocai s. lelkesz a rendszeres teológiai szakcsoportból.